

[Frandsen.]

betydeligt af, at der gælder særlige regler for landbrugsvarer, og da mange af u-landene i særlig grad producerer landbrugsvarer, har disse aftaler en svækket betydning for u-landene, og en række af u-landene har ikke fået løst problemerne for deres væsentligste varer ved aftaler med EF.

At der således i princippet er skabt et frihandelsområde mellem EF på den ene side og en række associerede lande på den anden side, har gjort det muligt for u-landene at producere råvarer, det kan man ikke komme uden om, men det har samtidig givet de industrialiserede lande i EF mulighed for at producere industrivarer til de pågældende u-lande, og det har medført, at u-landene nok kan producere råvarer, men samtidig også forhindres i at begynde at opbygge en industri, fordi man simpelt hen ikke har kunnet konkurrere med EFs industri. Det vil efter alt at dømme medføre, at EF vil fortsætte med at være det industrielle område i forhold til u-landene, og at u-landene vil blive en slags råvareproducerende område, som producerer råvarer til EF. Det vil altså medføre, at vi med vores eventuelle indtræden i fællesmarkedet vil gå over til en anden form for handelspolitik, som indebærer, at vi vil gå over til i højere grad at kræve gensidige præferencer og ikke bare føre en almindelig handelspolitik, hvor man tilstår u-landene en række fordele uden at kræve fordele til gengæld.

Vedrørende u-landshjælpen må man også sige, at den danske u-landshjælp har fordele — selv om den ikke er alt for god, fremfor EFs u-landshjælp. U-landshjælpen i EF er kun i begrænset omfang et EF-spørgsmål, idet kun ca. 10 pct. af den u-landsbistand, som vi i 1975 regner med at yde, vil gå gennem EF. Det drejer sig om ca. 100 mill. kr. Med vor officielle holdning til u-landshjælp hidtil, hvor man i tilfælde af vanskelige økonomiske situationer har skåret u-landshjælpen ned, kan vi formentlig regne med, at vi med denne ændring af vores u-landshjælp vil blive nødt til at skære enten vores bilaterale hjælp eller støtten over FN ned, måske endda begge dele, og selv om det i første omgang kun drejer sig om ca. 10 pct. af vores u-landshjælp, som vil gå over EF, så kan vi formentlig regne med med den al-

mindelige tendens inden for EF til at harmonisere og ligeledes i betragtning af den kommissionsbetænkning, som går ud på, at man fremover skal søge at harmonisere u-landsbistanden; at en større og større del af u-landsstøtten vil gå via EF.

At u-landshjælp også er et EF-anliggende, skyldes oprindeligt et ønske fra Frankrig, der var interesseret i, at EF overtog en del af Frankrigs politik i de tidligere franske kolonier, og den u-landshjælp, der ydes via EF, svarer derfor også stort set til den franske u-landspolitik, og det er en u-landspolitik, der på mange områder svarer til den tidligere franske kolonipolitik eller i det mindste er en videreførelse af den tidligere franske kolonipolitik.

Støtten, der ydes via EF, går også fortrinsvis til tidligere franske kolonier, som vi hidtil ikke har støttet i særlig udstrækning, og det indebærer altså også, at vi ved eventuel indtræden i EF vil blive nødt til at yde støtte til visse lande, som vi hidtil ikke har ønsket at yde støtte til, nemlig de tidligere franske kolonier.

Ser man videre på den støtte, der via EF ydes i u-landsbistand, viser det sig også, at man støtter visse ting, som vi hidtil ikke har været vant til at støtte i særlig udstrækning. Det drejer sig bl. a. om, at EF-støtten i særlig grad går til landbrugsområder og til infrastrukturer, mens der f. eks. kun går 10 pct. til uddannelsesformål og kun 2,6 pct. til industriformål. Bemærkelsesværdigt ved de tal er som sagt, at man gør meget for at udbygge infrastrukturen, men ser man på, hvordan man udbygger infrastrukturen, viser det sig, at man lægger megen vægt på at få lavet en infrastruktur med veje og jernbaner, sådan at man kan lægge dem oppe fra landet og ned til havet og ikke mellem de enkelte lande. Det giver altså mulighed for, at EF kan få råvarerne ud af u-landene på en billig og en let måde, samtidig med at man ikke gør noget for, at de enkelte u-lande indbyrdes opbygger et net, sådan at de på en eller anden måde kan støtte hinanden, men de gøres i højere grad afhængige af EF. Det fremgår altså også, at man ikke yder støtte til uddannelsesformål og til industriformål, og det var ellers den form for støtte, som i særlig grad kunne have bidraget til at gøre u-landene selvstændige.